

TERAŹNIEJSZA PRAWDA

i Zwiastun Chrystusowej Epifanii

„A gdy [Baranek] otworzył siódmą pieczęć ... ” „Aleście przystąpili do góry Syon i do miasta Boga żywego, do Jeruzalemu Niebieskiego (...) Patrzajcie, abyście nie gardzili Tym, Który mówi (...): Jeszcze ja raz poruszę nie tylko ziemią, ale i niebem (...) Przeważając Królestwo nie chwiejące się, miejmy łaskę, przez którą służyjemy przyjemnie Bogu z bojaźnią i uctością. ” „ ... Chrystus przyszedłszy Najwyższy Kapłan (...) Przez większy i doskonalszy przybytek, (...) Znalazłszy wieczne odkupienie. ” — Obj. 8:1; Żyd.

TERAŹNIEJSZA PRAWDA

i

Zwiastun Chrystusowej Epifanii

PL ISSN 0239-6430

DWUMIESIĘCZNIK. Wydawany przez ŚWIECKI RUCH MISYJNY „EPIFANIA” w Nowym Dworze Mazowieckim. Redaktor: Bernard Hedman, Chester Springs, Pa. 19425, USA. Redaktor odpowiedzialny w Polsce: Piotr Woźnicki, ul. Zdobywców Kosmosu 17, 05-100 Nowy Dwór Mazowiecki

WERSSET NASZEGO GODŁA NA 1992 ROK

*„Ale którzy oczekują Pana, nabywają nowej siły;
podnoszą się piórami jako orły ...” (Iz. 40:31)*

PRZEKRACZAJĄC próg kolejnego roku dobrze zrobimy, gdy dokonamy oceny obecnych warunków i przeglądu naszych sił, aby stawić czoło tym okolicznościom z jakimi, bez wątpienia, się zetkniemy. Większość studentów Biblii (oraz wielu ludzi światowych) zgadza się, że żyjemy w czasach szczególnego udrczenia na świecie, które następująco zostały opisane przez Daniela (12:1): „czas uciśnienia, jakiego nie było, jako narody poczęły być, aż do tego czasu”. Tymczasem Jezus, odnosząc się do tego proroctwa i wskazując, iż ono miało się wypełnić tutaj, na ziemi, przy końcu wieku Ewangelii, dodaje (Mat. 24:21) „ani potem będzie”.

Prorok Joel (2:2) dzień ów tak opisuje: „Dzień ciemności i mroku, dzień obłoku i chmury, *jako ranna zorza rozciągniona po górach*”. Jakąż to pociechę i pokrzepienie zawierają słowa zaznaczone kursywą! Na każdym kroku doznajemy ponurych przeczuć zła, które w Piśmie Świętym zostały przedstawione następująco: „Tak, iż ludzie drętwieć będą przed strachem i oczekiwaniem tych rzeczy, które przyjdą na wszystkie świat” (Łuk.21: 26). Słyszymy krzyk narodów wołających „Pokój, pokój! choć nie masz pokoju” (Jer.6:14; 8:11) i jednocześnie dostrzegamy światowy ucisk, ze wszystkich stron zagrażający wybuchem, a ponadto zapowiadający (choć Bóg na to nie pozwoli - Mat.24:22; Mar. 13:20) zupełne zniszczenie ludzkości w związku z możliwością użycia straszliwej broni masowej zagłady, o jakiej nigdy przedtem nawet się nie śniło. Jednak wielką pociechą dla oświeconego i wierzącego dziecka Bożego jest wiedza o tym czasie, w którym Pan „rozpiera się z tymi narodami” (Jer.25:31), bo „Dzień ciemności i mroku” *nie jest początkiem, lecz końcem panowania zła* na ziemi, ten zaś czas ciemności jest „jako [Tysiąclecia] ranna zorza rozciągniona po górach [królestwach tego świata]” (Joela 2:2)!

Prorok Izajasz (21:12) oznajmia „Przyszedł poranek, także i noc”. Te słowa są kluczem do dzisiejszej sytu-

acji. Bóg mówi w zacytowanym wersecie o ciemnej nocy ucisku, jaka obecnie panuje na ziemi, po brzasku poranka, który zapoczątkował nową erę, po zakończonych już ponad sześciu tysiącach lat panowania grzechu i rozpoczęcia się już siódmego tysiącletniego dnia [Tysiąclecia]. Ten czas wielkiego ucisku jawi się o wschodzie słońca jako ciemna burzowa chmura, ukazująca się tuż po zaczęciu się nowego dnia. Pomimo obecności ciemnych chmur czasu ucisku jest powód do radości, ponieważ nastąpił poranek i już wkrótce, gdy ciemne chmury ucisku, wiszące właśnie nad światem, zostaną rozpędzone, „wznijdzie Słońce sprawiedliwości [Jezus i Kościół - Mat. 13:43], a zdrowie będzie na skrzydłach [w promieniach] jego” (Mal.4:2). „Z wieczora bywa płacz, ale z poranku wesele” (Ps.30:6)! Poza ogólnikami, nie wiemy co nas czeka w nowym roku, i nie po-

„UMIĘJĘTNI I UTWIERDZENI W TERAŹNIEJSZEJ PRAWDZIE”

2 Piotra 1:12

DWUMIESIĘCZNIK

Rok LXV, Nr 1

Styczeń - Luty, 1992
(A. D. 1992 - A. M. 6120)

Nr 420

Spis Treści

Werset naszego Godła na 1992 rok	str. 2
Dzisiejszy kryzys światowy.....	3
Oczekując Pana nabywają nowej siły	4
Podnoszenie się skrzydłami jako orły.....	6
Skorowidz wersetów biblijnych.....	7
Data pamiątki śmierci Jezusa w 1992 roku	11
Melodia i słowa pieśni Nr 85.....	12
Myśli związane z Pamiątką.....	12
„Jedzenie ciała” syna człowieczego	13
Picie Jego krwi	14
Pytania biblijne	15
Generalna Konwencja.....	16

„OCZEKUJĄC ONEJ BŁOGOSŁAWIONEJ NADZIEI
I EPIFANICZNEJ CHWAŁY WIELKIEGO BOGA
I ZBAWICIELA NASZEGO JEZUSA CHRYSZTUSA”
Tytus 2:13

trzebujerny tego wiedzieć. Podczas gdy „Tajemnica Pańska [głębokie rzeczy Boże, Jego wielki cel i plan wypełnienia się tej tajemnicy] objawiona jest tym, którzy się go boją [czczą], a przymierze swoje oznajmia im” (Ps.25:14), On widocznie nie uważa, że Jego lud przed czasem musi poznać każdy szczegół swoich doświadczeń lub wszystkie szczegóły związane z wypełnieniem się proroctw - „Bo przez wiarę chodzimy, a nie przez widzenie” (2 Kor.5:7). Prawdopodobnie Bóg sądzi, że wystarcza gdy my dostrzegamy ogólne wypełnianie się proroctw. Pilny student Pisma Świętego i znaków czasu rozpoznaje, że żyjemy w okresie wielkiego światowego ucisku, w którym dajemy świadectwo wypełnienia się licznych proroctw.

Pośród wielu proroctw na uwagę zasługuje to, które podał Apostoł Paweł w 1 Tes.5:2,3: „Albowiem ... on dzień Pański jako złodziej w nocy, tak przyjdzie. Bo gdy mówić będą: Pokój i bezpieczeństwo! tedy na nich nagle zginienie przyjdzie [wojna światowa wybuchła nagle w 1914 roku i od tego czasu władza na świecie stopniowo podupada, aż do zupełnego jej zniszczenia], jako ból na niewiastę brzemienną [każdy następny paroksyzm bólu jest bardziej dotkliwy, np. druga faza wojny światowej (1939-1945) była bardziej bolesna niż pierwsza; również broń wojenna obecnie w użyciu, i ta planowana na rysownicy, jest w większym stopniu niszcząca niż broń, którą posługiwano się dawniej!, a nie ujdą”. A zatem świat, jak kobieta rodząca, doświadcza serii coraz boleśniejszych skurczów ucisku, które będą trwały aż do wystąpienia ostatniego. Mimo, że sporadyczne okresy częściowej ulgi w bólu też się zdarzają, są one tylko chwilowe. (Obecne rozmowy pokojowe pomiędzy Izraelem i Arabami na Bliskim Wschodzie, prawdopodobnie nie doprowadzą do niczego trwałego). Czas ucisku będzie trwał aż, pośród konania obecnego porządku społecznego w królestwie szatana (Gal. 1:4; 2 Piotra 3:7,11), nastąpi narodzenie się nowego porządku społecznego, w którym sprawiedliwość i miłość będzie prawem (w miejsce niesprawiedliwości i samolubstwa).

DZISIEJSZY KRZYŻYŚ ŚWIATOWY

Przez kilka lat mieliśmy jeden ze sporadycznych okresów częściowej ulgi, ale aktualnie stary porządek doświadcza kolejnego przykrego przypadku zdenerwowania. Straszliwy konflikt, który przed rokiem wybuchnął na Bliskim Wschodzie, rzucił cień na całą ludzkość i sprawił, iż narody (z których żaden, zamieszany w ów kryzys nie będzie mógł od niego uciec - Sof.3:8) drżą. Jest jakies powszechne uświadomienie sobie istnienia trudnego do opanowania kryzysu w sprawach światowych (Łuk.21:25-27). Szczególnie jest to widoczne w Europie Wschodniej i Związku Radzieckim. Sytuacja jest taka, że wielki pożar dalszego ucisku i zniszczenia może z wielką łatwością w każdej chwili wybuchnąć.

Inne doniosłe proroctwo zostało podane przez Aposto-

ła Piotra (2 Piotra 3). Zapewnia on (w. 10), że „dzień Pański przyjdzie jako złodziej w nocy, w którym niebiosy [szatan i jego źli aniołowie, jako moce ciemności, wspólnie z kościelnymi mocami chrześcijaństwa, którego on używa] z wielkim trzaskiem przeminą [w wielkim poruszeniu, zgiełku i chaosie], a żywioły [różne partie i sekty w rozłamach i rozdarciu na skutek niezgodnych poglądów i ambicji] rozpalone ogniem stopnieją [rozpalone ludzkimi namiętnościami i publicznymi dyskusjami], a ziemia [obecne zorganizowane społeczeństwo podlegające samolubnym i niesprawiedliwym władzom cywilnym i kościelnym] i rzeczy, które są na niej, spalone będą [zniszczone w walce i tarciach spowodowanych wzrastającą wiedzą połączoną z samolubstwem - porównaj Mal.4:1]”.

W wersetach 11 i 12 Apostoł upominająco pyta: „Ponieważ się tedy to wszystko [obecny porządek i instytucje imperium szatana] ma rozpląnąć, jakimiż wy macie być w świętych obcowaniach i pobożnościach? Którzy oczekujecie i spieszycie się na przyście dnia Bożego, w którym niebiosy gorejące rozpuszczą się, i żywioły pałające stopnieją”. Słowa te, skierowane do ludu Bożego około dziewiętnastego stulecia temu, służyły dobremu celowi przez cały wiek Ewangelii, ale dla nas, żyjących w tym właśnie Bożym dniu, mają szczególne znaczenie „dnia gniewu i objawienia sprawiedliwego sądu Bożego” (Rzym 2:5). „My, którzy oczekujemy Pana” weźmy sobie do serca to uroczyste pytanie, ponieważ my znaleźliśmy się właśnie w samej obecności Sędziego całej ziemi.

„Lecz nowych niebios [nowych mocy duchowej władzy, Chrystusa i Jego wyniesionego do chwały Kościoła, w mocy Królestwa - Obj.21:1-10] i nowej ziemi [nowo zorganizowanego ludzkiego społeczeństwa

pod władzą Chrystusa i Jego Oblubienicy »małżonki Barankowej« na podstawie miłości i sprawiedliwości w miejsce samolubstwa, niesprawiedliwości i ucisku] według obietnicy jego oczekujemy [my, którzy weszliśmy w przymierze z Panem — my, którzy nie tak, jak pozostali ludzie tego świata »nie jesteśmy w ciemności* ale »jesteśmy synami światłości* (1 Tes.5:4,5), stąd znamy Boski plan], w których sprawiedliwość mieszka. Przetoż najmilsi! tego oczekując [co świat rozumie w małym stopniu lub wcale], starajcie się, abyście bez zwały i bez nagany od niego znalezieni byli w pokoju” (2 Piotra 3:13,14).

Kolejne prorocstwo dotyczące naszych dni znajduje się u Aggeusza (2:7,8; porównaj Żyd. 12:26-29): „Bo tak mówi Pan zastępów: Oto Ja jeszcze raz, a to po małym czasie, poruszę niebem [mocą duchowej władzy w »teraźniejszym wieku złym« — Gal. 1:4] i ziemią [społeczeństwem ludzkim zorganizowanym obecnie pod władzą szatana - 2Kor.4:4], i morzem [niespokojnymi, anarchistycznymi masami rodzaju ludzkiego] i suchą [arystokracją niezależną finansowo i społecznie]; Poruszę, mówię, wszystkie narody [nikt nie ucieknie; narody tkwiące w samolubstwie i sprzecznych ambicjach, i w swej ignorancji — zwłaszcza w odniesieniu do Bożego planu, celów i Jego sprawiedliwości, »Bywają miotani, a potaczają się jako pijani, a wszystka umiejętność ich niszczy* — Ps. 107:27], i pragnienie wszystkich narodów się spełni [pragnienie długo oczekiwanego pokoju i pomyślności, niemożliwe do osiągnięcia na podstawie własnych wysiłków]”. Co za chwalebna perspektywa! Dotyczy ona nadchodzącego Królestwa oraz jego panowania w pokoju i błogosławieniu restytucyjnym wszystkich rzeczy (Dz.Ap.3:19-21), do którego wszelkie stworzenie wzdycha i wspólnie boleje, oczekując [bez możliwości osiągnięcia go] objawienia synów Bożych (Rzym.8:22,19).

OCZEKUJĄC PANA NABYWAJĄ NOWEJ SIŁY

Nawet pośród wspomnianych warunków, jakie panują na świecie, można zauważyć (co zresztą przypomina nasz werset), że wszyscy ci, którzy oczekują Pana nabywają nowej siły. Natomiast ci, którzy nie ufają Panu, lecz opierają się na własnym zrozumieniu (Przyp.3:5), opadną z sił pod wpływem powtarzających się niepowodzeń i zawodów, poświęcony lud Boży zaś, który Jemu ufa i we właściwy sposób oczekuje Go, będzie wzrastał w sile. Jego wiara i nadzieja, budowane na jedynym pewnym fundamencie — Słowie Bożym — podtrzymują go, gdy wszystko inne zawiedzie.

Oryginalne słowo hebrajskie *qavah* przetłumaczone jest w naszym wersecie „oczekują”. Konkordancja Stronga podaje, że *qavah* znaczy: czekać, oczekiwać, wyglądać, nadzieja. Konkordancja Stronga dodaje, że *qavah* jest „pierwotnym źródłosłowem wyrażającym

wiązanie czegoś razem (być może przez skracanie), tzn. gromadzenie; (obrazowo) spodziewać się; — zebrać (razem), patrzeć, cierpliwie, oczekiwać, czekać (dla, na, przy)”. W większości tłumaczeń słowo *qavah* jest oddane jako „oczekiwać”. Kilka tłumaczeń oddaje je jako „nadzieja”, np. NIV (New International Version) i Douay. Fenton i TEV (Today's English Version, Good News Bible) tłumaczą na „ufność” (która jest częścią wiary, wyższej pierwszorzędnej łaski). Wersja Amplified Bible tłumaczy jak następuje: „Ale ci, którzy oczekują na Pana - spodziewają się, wyglądają Go i mają w Nim nadzieję — powinni się zmienić i odnowić swoje siły i moc”. My z tego możemy wyprowadzić myśl o cierpliwym oczekiwaniu, spodziewaniu się, i pragnieniu (nadzieja), ufności i poleganiu sercem (nadzieja), co możemy czynić pojedynczo lub z innymi chrześcijanami.

Bóg jest źródłem naszej siły

Bóg jest rzeczywistym źródłem prawdziwej mocy serca i umysłu. Psalmista dobrze to streścił słowami: „W Bogu wybawienie moje, i chwała moja, skała mocy mojej; nadzieja moja jest w Bogu. Ufajcież w nim na każdy czas, o narody! Wylewajcie przed obliczem jego serca wasze: Bóg jest ucieczką naszą. ... Nie ufajcież w krzywdzie ani drapiestwie [dostrzegamy, że obecnie narody i jednostki demonstrowują taką złą postawę], a nie bądźcie marnymi; przybędzie wam majętności, nie przykładajcie serca do nich. Raz ci rzekł Bóg [w swoim Słowie], dwukrociem to słyszał [Dawid dowiedział się o tym z Zakonu i od proroków; duchowy zaś Izrael czerpał wiadomości zarówno ze Starego, jak i Nowego Testamentu], iż moc [margines: siła] jest Boża” (Ps.62: 8-12). „Bóg jest ucieczką i siłą naszą, ratunkiem we wszelkim ucisku najpewniejszym” (Ps.46:2). „Bóg Izraelski sam daje moc i siły ludowi swemu” (Ps.68:36), „Pan jest światłością moją, i zbawieniem moim, kogóż się bać będę? Pan jest mocą żywota mego, kogóż się mam lękać?” (Ps.27:1). „Pan doda mocy ludowi swojemu; Pan będzie błogosławił ludowi swemu w pokoju” (Ps.29: 11).

Wobec takich wspaniałych Bożych obietnic i zapewnień, właśnie zacytowanych, udzielonych za pośrednictwem proroków, jak może poświęcone dziecko Boże pozwolić, by w jego sercu zagościło zwątpienie? Kiedy jednak przeżywa pokusy prowadzące do zwątpienia, powinno czekać na Pana, przez wiarę odwołując się do obietnic i studiując Jego Słowo, aby nauczyć się Jego woli. Powinno udać się do Boga w modlitwie. Jeżeli Jezus, który „stał się ciałem i mieszkał między nami” (Jana 1:14), podczas swego pierwszego przyjścia tak często zwracał się do Boga w modlitwie i medytacji, w tym celu, aby przedstawić Jemu swoją prośbę i szukać Jego woli, o ile więcej my mamy potrzeb, skłaniających do zbliżenia się do Boga, do odwołania się do Jego obietnic

przez wiarę, powiedzenia Jemu o naszych potrzebach i proszenia Go o kierownictwo i błogosławieństwo? „A toć jest ufanie, które mamy do niego, iż jeśli byśmy, o co prosili według woli Jego, słyszy nas. A jeśli wiemy, iż nas słyszy, o cokolwiek byśmy prosili, tedy wiemy, iż mamy te rzeczy, o któreśmy Go prosili” (1 Jana 5: 14, 15). „Kochaj się w Panu, a dać próby serca twego. Poddaj się Panu, a oczekuj go” (Ps.37:4,7).

Znaczenie oczekiwania na Pana

Oczekiwanie na Pana znaczy trwanie w stanie zawieszenia i beczynności w odniesieniu do stosownej sprawy, dopóki Pan nie okaże, jaka jest Jego wola w sprawie, w której oczekujemy na Jego wskazówkę. Nie znaczy to, że w międzyczasie mamy być beczynni w tym, co On okazał już, jako swoją wolę, i co domaga się działania. Znaczy to jednak, że w jakiegokolwiek sprawie, w której nie zapoznał nas ze swoją wolą, my nie mamy podjąć żadnego działania dopóki On jej nie wyjaśni, ale mamy oczekiwać aż On we właściwym czasie uczyni ją dla nas zrozumiałą.

Pewne ilustracje przekonają nas o tym. Jehowa przy Morzu Czerwonym kazał Izraelitom czekać na Niego, wtedy, bowiem, jak obiecał, doznają Jego zbawienia. Oczekiwanie było konieczne aż odpływ i wiatr odstąpią rafę, po której oni mieli przejść. W międzyczasie sprawił, że prowadzący ich słupek, po stronie Egipcjan stał się ciemnością, a po stronie Izraelitów, których osłaniał, jasnością. W stosownym dla siebie czasie Bóg rozkazał Izraelowi iść naprzód, który suchą nogą, bezpiecznie przeszedł po rafie.

Tak też Bóg postępuje z nami: Każe nam On czekać tak długo aż przygotuje wszystko, co jest potrzebne do dostosowania nas i związanych z doświadczeniem warunków, żebyśmy bezpiecznie mogli iść naprzód w nowej sytuacji, tymczasem w okresie oczekiwania udziela nam potrzebnej pomocy. Dawid zawsze porozumiewał się z Bogiem przy pomocy efodu, w celu dowiedzenia się, jaka jest Jego wola w określonej sytuacji, aż Pan tę wolę objawił. Jezus czekał na Boga nie rozpoczynając swej misji, dopóki Bóg nie okazał swej stosownej woli — co jest kolejną ilustracją. Święty Paweł jest następnym przykładem, bo wrócił on do Arabii, żeby poznać wolę Bożą i czekał tam tak długo aż została mu objawiona i wtedy dopiero rozpoczął swoją służbę.

Zwróćmy teraz uwagę na następujące przykłady nie czekania na Pana i ich zgubne rezultaty: Szatan w Edenie pospieszył przed Panem, w celu wywyższenia się. Upadli aniołowie przed potopem zbyt pochopnie chcieli wzbudzić nowe potomstwo, bez porozumienia się w tej sprawie z Bogiem, zbyt pochopnie okazali posłuszeństwo szatanowi usiłującemu dodać im odwagi i dowodzącemu, iż w ten sposób mogą usunąć dziedziczną skłonność do nieprawości i podnieść rodzaj ludzki. Judasz starał się stworzyć sytuację, przez zdradzenie Pana,

aby zmusić Jezusa do udowodnienia swego posłannictwa mesjańskiego przez dokonanie wielkiego cudu, który nawróciłby Izrael i tym samym doprowadził Jezusa do objęcia tronu, obalenia Rzymu, wywyższenia Izraela i błogosławienia świata, realizując w ten sposób ideę Mesjasza, według koncepcji Judasza.

Czekanie na Boga dotyczy spraw nieznanych

Nasze czekanie na Pana dotyczy spraw nieznanych, co do których nie wiemy jaka jest wola Boża. Nie dotyczy ono tych spraw, z którymi On nas już zapoznał, objawiając swoją wolę. Wszędzie tam, gdzie objawił swoją wolę, mamy iść naprzód i stosownie działać. Godna polecenia gorliwość nie zawaha się w czynieniu Jego woli wtedy, gdy już raz została jasno rozpoznana.

Wiemy o pewnej pobożnej członkini kościoła episkopalnego, która sprawę czekania na Pana doprowadziła do krańcowości, postanawiając nie wstawać rano wcześniej niż Pan jej da wyraźny znak, że wolą Jego jest, by ona wstała. W takich sprawach, oraz o jakiej porze udawać się na spoczynek, spożywać nasze posiłki lub w sprawach zwyczajowych, porządkowych, nie mamy oczekiwać szczególnej opatrności, wskazującej, kiedy te lub owe obowiązki mamy wykonać. Takie sprawy nie wymagają znaków z nieba, ale raz na zawsze regulują je dobre obyczaje, porządek, wygoda oraz pożytek (prócz sytuacji wyjątkowych, dotyczących dobrych obyczajów, porządku, wygody i pożytku), i jako przynależne do spraw wolności kierowane są one duchem zdrowego rozsądku. Aczkolwiek jak mamy się zachować w sprawach polityki, kompetencji, sposobów postępowania, naszych zajęć, warunków, doświadczeń itd. czekajmy na Pana tak długo aż dowiemy się, jaka jest Jego w danej sprawie, zanim staniemy w miejscu lub

ruszymy naprzód.

Czasem, gdy obowiązki zdają się kolidować z sobą, nie jesteśmy w stanie jedynie na podstawie zasad i przykładów Słowa Bożego, zdecydować jaka jest Jego wola. Szczególnie wtedy, gdy występuje zespół nowych sytuacji. W takich przypadkach powinniśmy opróżnić się z woli swojej i świata i być napełnionymi pragnieniem czynienia woli Bożej. Tak nastawieni powinniśmy rozróżnić na co Jego Duch w nas nam wskazuje: która z dwu grup pozornie sprzecznych zasad i przykładów biblijnych przejawia Jego wolę w danej sprawie? I kiedy Jego Duch współdziała z jedną grupą a z drugą nie, to będzie nam wskazywało na Jego stosowną wolę.

Istnieją jednak przypadki, że nie możemy ani na podstawie Jego Słowa, ani Ducha z pewnością zdecydować jaka jest stosowna wola Boża. W takim razie, ciągle czekając, obserwujemy opatrności, które w połączeniu ze Słowem i Duchem, jasno wskażą na Jego słuszną wolę, ponieważ On widząc nasze serca, pragnące poznać Jego stosowną wolę i nasze właściwe oczekiwanie na Niego, w krótkim czasie tę wolę nam objawi.

Ci, którzy oczekują na Pana odnawiają siłę swego charakteru, zwłaszcza gdy w modlitwie i medytacji zbliżają się do Niego; gdy obserwują Jego opatrność stosowaną wobec nich; gdy starannie badają zasady prawdy i sprawiedliwości; gdy uświadamiają sobie kierownictwo Jego Ducha Świętego; gdy oddają się Jemu w pełnym poświęceniu i całkowitym poddaniu Jego woli, tak jak On im ją objawia; i wreszcie, gdy pilnie studiują Jego Słowo, poznając Jego wolę wobec nich i zasadniczo jakie są biblijne doktryny, przepisy, obietnice, napomnienia, prorocтва, historie i typy, osobiście interesując się wszystkim co wobec siebie zastosować (bądź bezpośrednio, bądź w zasadzie) - w taki sposób nabywają siły w wiedzy i duchu Słowa Bożego w harmonii z wolą Bożą, ćwicząc się w tym czego się nauczyli.

Te osoby, które tak skupiają swoje serca w Bogu, które lokują swoje uczucia w takiej sympatii ze sprawiedliwością i prawdą, aby w Bogu widzieć źródło wszelkiego dobra i prawdy, tego który „wszystek jest pożądanym” (PnP 5:16), osoby, które mają przyjemność w uczeniu się i czynieniu Bożej świętej woli, mają bliskie związki ze swoim Ojcem Niebiańskim oraz radość i pokój jakiego świat nie może dać, zrozumieć ani odebrać. Siła ich charakterów jest więcej niż ludzka, ponieważ pochodzi od Boga, którego łaska przez Chrystusa jest wystarczająca we wszystkich okolicznościach i których moc w słabości staje się doskonała (2 Kor. 12:9). Jakkolwiek wielkimi mogą być utrapienia lub próby wiary, cierpliwości, wytrwałości, które wiodą do takiej zażyłości z Bogiem, to jednak w nich jest wielki powód do radości.

PODNOSENIE SIĘ SKRZYDŁAMI JAK ORŁY

O tych, którzy oczekują na Pana i tym samym odnawiają swoją siłę, nasz werset mówi: „podnoszą się pió-

rami jako orły” (według zwykłego tłumaczenia). Niektórzy znawcy Biblii to zdanie przetłumaczyli „zmieniają upierzenie, jak liniejące orły”. The Asnplified Bibie tłumaczy ten fragment „podnoszą swoje skrzydła i unoszą się [w pobliże Boga] jak orły [lecać w kierunku słońca]”.

Zwróćmy uwagę na powszechną i popularną opinię o orłach: jak inne ptaki drapieżne, orzeł, zmienia upierzenie wczesną wiosną, odnawiając swoje pióra, ponadto odzyskuje swoją młodość, co pozwala mu na osiągnięcie długiego wieku. Nasz werset zdaje się w związku z tym czynić aluzję w opisie do odświeżającego i ożywiającego wpływu Słowa Bożego, Ducha i opatrności, wywieranego na tych, którzy czekają na Pana i w ten sposób regenerują swoją siłę. Interpretację tę prawdopodobnie potwierdza następane zdanie: „nabywają nowej siły”. Dawid zdaje się mówić o tym samym, gdy w Psalmie 103:5 z wdzięcznością wspomina dobrodziejstwa Jehowy: „Który nasycą dobrem usta twoje [czymś do zjedzenia i do opowiadania drugim], a odnawia jako orła młodość twoją”.

Ponadto, od dłuższego czasu przyjmuje się orła za symbol władzy i majestatu, symbol właściwy możnaby rzec, z punktu widzenia jego mocy i królewskiego wyglądu. Orzeł jest ptakiem monogamicznym (łączy się w parę na całe życie) i każdego roku przebywa w tym samym gnieździe. Gniazda buduje w miejscach niedostępnych, z dala od ludzkich i zwierzęcych łupieżców. Orzeł zasługuje na uwagę z powodu drobiazgowej troski o swoje młode, np. gdy uczy je latać (5 Moj.32:9-12). Mięsożerny, zaopatrzony w długie szpony i nadzwyczaj ostry wzrok, orzeł, żywi się głównie żerem żywym. Chociaż wspaniale wyposażony do latania, z powodu wyjątkowo szerokich skrzydeł jest nieco zbyt ociężały (z powodu wagi i rozmiarów), aby skutecznie ścigać zdobycz. Dlatego przez zaskoczenie spada nagle na ofiarę. Wymienione charakterystyki są badane przez osoby obserwujące ptaki od czasów biblijnych.

Ze wszystkich ptaków wymienionych w Biblii, orzeł lata najwyżej i najszybciej. U Ijoba 39:30 czytamy o orle wzbijającym się wysoko i wysoko budującym swoje gniazdo (zobacz Przyp. 23:5; 30:19; Jer.49:16; Abd.4). Biblia szybkość ilustruje takim wyrażeniem jak „przyleci jako orzeł” (5 Moj. 28:49, zobacz również 2 Sam. 1:23; Jer.4:13; 49:22; Treny 4:19; Oz.8:1; Abak.1:8).

Powyższe przykłady przywodzą na myśl, że usiłujemy żyć blisko Boga i Jego myśli (Iz.55:8,9), że powinniśmy być szybcy w decydowaniu i stosowaniu się do Jego kierownictwa i woli wobec nas (Iz.30:21). Dzięki takiemu zachowaniu się będziemy wysoko, ponad buntowniczymi masami społeczeństwa starając się żyć w sferze wyższej niż świat, dalekowzroczni, z oczami przystosowanymi do patrzenia w światło, tak jak inteligentny, poważny chrześcijanin. Przeto, jako chrześcijanie, symbolicznie wступujemy na wyższy poziom przez

SKOROWIDZ WERSETÓW BIBLIJNYCH

występujących w Teraźniejszej Prawdzie w 1990 roku (od nr 408 do nr 413)

<p>1 Księga Moj. Rozdz.1</p> <p>wiersz str.</p> <p>26 52</p> <p>26,27 31</p> <p>26-31 30</p> <p>27 52</p> <p>Rozdz.3</p> <p>13 16</p> <p>17-19 28</p> <p>17-19 31</p> <p>Rozdz.6</p> <p>2-7 53</p> <p>11-13 53</p> <p>Rozdz.12</p> <p>3 46</p> <p>3 47</p> <p>Rozdz.17</p> <p>5 45</p> <p>5 80</p> <p>Rozdz.22</p> <p>15-18 56</p> <p>16-18 53</p> <p>Rozdz.25</p> <p>1-3 80</p> <p>Rozdz.32</p> <p>3,6 12</p> <p>2 Księga Moj. Rozdz.12</p> <p>1-17 37</p> <p>Rozdz.20</p> <p>20 roz. 3</p> <p>3,4 12</p> <p>Rozdz.30</p> <p>11-16 78</p> <p>Rozdz.33</p> <p>14 43</p> <p>Rozdz.34</p> <p>14 12</p> <p>Rozdz.38</p> <p>26 78</p> <p>Rozdz.40</p> <p>17 78</p> <p>3 Księga Moj. Rozdz.10</p> <p>1 41</p> <p>4 Księga Moj. Rozdz.1</p> <p>1,2 78</p> <p>3 78</p> <p>18 78</p> <p>46 78</p> <p>Rozdz.2</p> <p>23 78</p> <p>Rozdz.6</p> <p>24-26 99</p> <p>Rozdz.12</p> <p>3 44</p> <p>Rozdz.13</p> <p>31-33 44</p> <p>Rozdz.14</p> <p>21 47</p>	<p>Rozdz.26</p> <p>26 roz. 78</p> <p>51 78</p> <p>Rozdz.32</p> <p>11-12 44</p> <p>Rozdz.38</p> <p>25-28 78</p> <p>5 Księga Moj. Rozdz.5</p> <p>7 12</p> <p>Rozdz.6</p> <p>13 12</p> <p>Rozdz.8</p> <p>3 56</p> <p>Rozdz.10</p> <p>14 55</p> <p>Rozdz.18</p> <p>15 44</p> <p>Rozdz.24</p> <p>15 29</p> <p>Rozdz.29</p> <p>29 52</p> <p>Rozdz.30</p> <p>19 30</p> <p>19 51</p> <p>Rozdz.31</p> <p>8 94</p> <p>Rozdz.32</p> <p>39 56</p> <p>Księga Jozuego Rozdz.6</p> <p>17,25 12</p> <p>Rozdz.23</p> <p>14 43</p> <p>Rozdz.24</p> <p>15 30</p> <p>15 51</p> <p>15 57</p> <p>2 Księga Samuelowa Rozdz.21</p> <p>1 79</p> <p>Rozdz.24</p> <p>24 roz. 78</p> <p>1 78</p> <p>10 79</p> <p>15 79</p> <p>17 79</p> <p>1 Księga Królewska Rozdz.4</p> <p>7-19 97</p> <p>Rozdz.18</p> <p>18 roz. 19</p> <p>Rozdz.19</p> <p>11 69</p> <p>12 30</p> <p>18 15</p> <p>Rozdz.21</p> <p>21 roz. 69</p> <p>2 Księga Królewska Rozdz.5</p> <p>5 roz. 30</p> <p>Rozdz.6</p>	<p>15-17 30</p> <p>Rozdz.8</p> <p>28,29 68</p> <p>29 69</p> <p>Rozdz.9</p> <p>1,2 68</p> <p>1-5 68</p> <p>1-13 68</p> <p>5 68</p> <p>14-15 68</p> <p>14 69</p> <p>14 70</p> <p>16-29 68</p> <p>30-37 68</p> <p>Rozdz.10</p> <p>15 76</p> <p>25-29 76</p> <p>32 68</p> <p>Rozdz.12</p> <p>17 68</p> <p>Rozdz.23</p> <p>24 30</p> <p>1 Księga Kronik Rozdz.21</p> <p>21 roz. 78</p> <p>1 78</p> <p>5 79</p> <p>2 Księga Kronik Rozdz.22</p> <p>5 68</p> <p>Księga Nehemiasza Rozdz.9</p> <p>6 55</p> <p>Księga Ijoba Rozdz.5</p> <p>7 28</p> <p>12,13 55</p> <p>Rozdz.9</p> <p>1-10 52</p> <p>Rozdz.11</p> <p>7 27</p> <p>Rozdz.12</p> <p>2 55</p> <p>Rozdz.37-41</p> <p>37-41 roz. 26</p> <p>Księga Psalmów Rozdz.2</p> <p>10,12 69</p> <p>Rozdz.6</p> <p>6 52</p> <p>Rozdz.8</p> <p>4-9 30</p> <p>4-10 26</p> <p>Rozdz.9</p> <p>16,17 55</p> <p>Rozdz.12</p> <p>7 42</p> <p>Rozdz.14</p> <p>2 26</p> <p>2 27</p> <p>2,3 28</p> <p>Rozdz.15</p>	<p>15 roz. 63</p> <p>Rozdz.19</p> <p>2-7 26</p> <p>2-7 56</p> <p>8 52</p> <p>Rozdz.22</p> <p>28 47</p> <p>28 57</p> <p>Rozdz.24</p> <p>1 55</p> <p>4 20</p> <p>Rozdz.25</p> <p>8,9 42</p> <p>14 28</p> <p>14 42</p> <p>14 45</p> <p>Rozdz.30</p> <p>6 45</p> <p>Rozdz.32</p> <p>32 roz. 7</p> <p>Rozdz.34</p> <p>8 30</p> <p>9 57</p> <p>Rozdz.35</p> <p>28 30</p> <p>Rozdz.36</p> <p>7,8 55</p> <p>Rozdz.37</p> <p>9 31</p> <p>10 31</p> <p>20 31</p> <p>25 52</p> <p>30,31 30</p> <p>34-36 31</p> <p>35,36 52</p> <p>39 6</p> <p>Rozdz.40</p> <p>3,4 14</p> <p>Rozdz.45</p> <p>12 12</p> <p>Rozdz.46</p> <p>6 38</p> <p>Rozdz.49</p> <p>49 roz. 28</p> <p>Rozdz.50</p> <p>16,17 62</p> <p>Rozdz.51</p> <p>5 28</p> <p>7 54</p> <p>12 20</p> <p>19 51</p> <p>Rozdz.53</p> <p>2,3 28</p> <p>Rozdz.63</p> <p>6,7 30</p> <p>Rozdz.67</p> <p>67 roz. 31</p> <p>Rozdz.73</p> <p>1 20</p> <p>Rozdz.86</p> <p>9 47</p>	<p>Rozdz.90</p> <p>4 31</p> <p>Rozdz.91</p> <p>91 roz. 26</p> <p>7 59</p> <p>11 30</p> <p>Rozdz.93</p> <p>1,2 57</p> <p>Rozdz.96</p> <p>96 roz. 57</p> <p>Rozdz.104</p> <p>1-4 30</p> <p>24-30 55</p> <p>Rozdz.105</p> <p>4 52</p> <p>Rozdz.107</p> <p>10,11 3</p> <p>21-30 55</p> <p>21-31 55</p> <p>23-27 24</p> <p>23-28 23</p> <p>27 31</p> <p>43 51</p> <p>Rozdz.111</p> <p>10 56</p> <p>Rozdz.112</p> <p>6 87</p> <p>Rozdz.115</p> <p>17 52</p> <p>Rozdz.118</p> <p>8 52</p> <p>15 30</p> <p>Rozdz.119</p> <p>67 61</p> <p>72 51</p> <p>97 51</p> <p>100 52</p> <p>105 46</p> <p>105 51</p> <p>Rozdz.121</p> <p>1,2 14</p> <p>Rozdz.133</p> <p>1-3 80</p> <p>Rozdz.136</p> <p>1 6</p> <p>Rozdz.138</p> <p>6 27</p> <p>Rozdz.139</p> <p>14-18 30</p> <p>Rozdz.141</p> <p>8,9 26</p> <p>Rozdz.145</p> <p>1-5 26</p> <p>Rozdz.146</p> <p>1-4 52</p> <p>Rozdz.148</p> <p>148 roz. 26</p> <p>Przy. Salomona Rozdz.1</p> <p>7 56</p> <p>Rozdz.3</p> <p>5 52</p>
--	--	--	--	--

Rozdz.4	17-23	23	15-35	69	Rozdz.1	Rozdz.13
18	Rozdz.25	56	30-38	55	14-18	55
18	7	26	Rozdz.31	57	18	23
20-22	7-10	26	31-34	57	Rozdz.2	31
Rozdz.8	Rozdz.28	23	35	55	3	52
32-36	2	23	Rozdz.32	41	Rozdz.3	39
Rozdz.9	15-18	27	20	41	8	43
10	Rozdz.29	30	Księga Ezechiela	83	8,9	23
Rozdz.11	15,16	26	Rozdz.9	55	Księga Malachiasza	9
7	Rozdz.35	46	6	57	Rozdz.3	13,14
Rozdz.16	35 roz.	57	Rozdz.16	56	1	24
14	35 roz.	58	60-63	56	1,2	36
18	10	52	Rozdz.18	57	2	24
Rozdz.21	Rozdz.40	52	23,32	56	3	23
21	6-8	23	Rozdz.33	46	10	42
Rozdz.23	15-24	23	11	46	10	51
7	Rozdz.44	28	Rozdz.36	48	10	57
26	9-20	28	35	48	10	58
26	10-20	57	Księga Daniela	48	Rozdz.4	14
Rozdz.25	20	57	Rozdz.2	89	1	23
19	Rozdz.45	57	31-45	48	2	46
Rozdz.28	8	30	44	42	Ewan. Św. Mateusza	Rozdz.22
5	9-12	61	Rozdz.3	73	Rozdz.2	36-40
Rozdz.29	22	41	Rozdz.7	46	7	Rozdz.23
18	Rozdz.50	41	7-11	46	Rozdz.3	8
Kaz. Salomonowy	10,11	41	13,14	46	Rozdz.4	Rozdz.24
Rozdz.9	8	41	18,22	73	3-7	3
3-5	Rozdz.53	37	19-26	46	4	21
4	Rozdz.54	40	27	46	4	21,22
5	Rozdz.55	57	Rozdz.12	23	9	21,22
10	6-9	27	1	53	10	37-39
Księga Izajasza	6-11	27	1	69	10,11	45-47
Rozdz.1	6-11	52	1-4	22	17	Rozdz.25
3	6-11	28	4	23	Rozdz.5	31
Rozdz.2	11	56	4	24	5	34
17-21	Rozdz.57	27	8-10	28	6	34
Rozdz.8	15	31	10	26	8	41
19	15-19	62	Księga Ozeasza	51	13	Rozdz.26
20	21	57	Rozdz.8	51	13	53
20	Rozdz.60	12	Rozdz.10	51	Rozdz.6	57-68
Rozdz.9	1-5	57	Rozdz.11	51	6 roz.	64
6,7	14	12	1	41	27	Rozdz.27
6,7	Rozdz.62	18	Rozdz.13	54	33,34	1
6,7	10	50	Rozdz.14	52	Rozdz.7	Rozdz.28
Rozdz.11	10	45	9	52	24-27	18
9	Rozdz.65	23	Księga Josza	56	24-27	19,20
9	20	46	Rozdz.2	12	Rozdz.8	19,20
Rozdz.14	21-25	46	1,2	27	2	Ewan. Św. Marka
3	Rozdz.66	59	Rozdz.3	69	28-34	Rozdz.1
22	18	27	9-14	31	Rozdz.9	14,15
23	Księga Jeremiasza	27	Księga Abdylasza	31	6	22
27	Rozdz.16	51	w.16	41	18	Rozdz.3
Rozdz.17	Rozdz.17	57	Księga Micheasza	27	Rozdz.10	11
10,11	9	92	Rozdz.5	41	16	Rozdz.4
Rozdz.19	13	56	Księga Nahuma	23	Rozdz.11	11
3	Rozdz.20	56	Rozdz.1	58	25	30,31
19	7-9	25	8	63	25,26	Rozdz.10
20	Rozdz.25	27	Księga Sofoniasza	55	25	14
Rozdz.22					28-30	23-25
5					28-30	Rozdz.13
Rozdz.24					29	22
24 roz.					Rozdz.12	Rozdz.16
17-21					32	15
17-21					34	15

Ewan. Św. Łukasza	16	32	25,26	13	16,17	26	3,4	45
Rozdz.1	16-17	51	Rozdz.14		17-19	24	Rozdz.2	
68-74	16-17	54	14,15	13	19-21	80	11	26
Rozdz.2	16	58	Rozdz.16		21,22	54	Rozdz.3	
10,11	27	14	30-32	28	22	24	18	58
Rozdz.3	36	51	Rozdz.17		19-23	27	Rozdz.4	
6			11	42	22	45	3,4	23
Rozdz.4	22	26	11	15	26	39	3,4	26
8	23	12	11	28			3,4	28
8	28,29	31	24-28	27	Rozdz.12		3,4	51
18			27	47	1	57	3,4	52
33-36	Rozdz.6		Rozdz.18		1	79	17	61
41	50	38	13	12	2	58	17,18	59
Rozdz.6	55	38	Rozdz.19		3	13	Rozdz.5	
39	63	57	11-20	30	3	15	1-9	46
Rozdz.7			Rozdz.20		3	27	7	52
24	31,32	28	24	56	Rozdz.13		Rozdz.11	
Rozdz.8	34	51	27	28	8-10	64	3	16
15	36	28	27	52	Rozdz.15		13	13
Rozdz.10	44	28	27	12	4	26	13	13
21			30	12	4	28	14	30
25-28	2-5	27	30	13	4	32	14	58
27	11	27	Rozdz.23		Rozdz.16		14,15	26
Rozdz.11	24-38	30	8	30	18	13	Rozdz.12	
28			Rozdz.24		1 List Ap. Pawła		7	12
28	50	34	14	12	do Koryntian		9	59
37-52	Rozdz.12		Rozdz.26		Rozdz.1		List Ap. Pawła	
52	28	89	18	26	18-30	55	do Galacian	
Rozdz.12	31,32	26	Rozdz.28		22-25	52	Rozdz.1	
32	38	28	3-10	30	26-31	20	4	23
36,37	43	12	List Ap. Pawła		Rozdz.2		4	24
43,44	Rozdz.13		do Rzymian		9-16	30	4	58
16	20	43	Rozdz.1		Rozdz.3		Rozdz.3	
18,19	34,35	64	18	41	5-7	13	1-3	27
Rozdz.17	Rozdz.14		18-25	29	11	53	8	27
20,21	21	2	20	25	13	27	8	46
26-30	23,24	5	20	30	18,19	52	8,16	47
26-30	30	26	20,21	24	Rozdz.4		19	79
Rozdz.18	Rozdz.15		28	28	5	27	29	47
8	5	54	18-32	53	7,6	14	Rozdz.4	
8	17-19	23	Rozdz.2		9	55	14	42
16	Rozdz.16		1-11	57	Rozdz.5		21-31	79
24,25	11	26	10	57	7	37	Rozdz.5	
Rozdz.19	Rozdz.17		29	29	Rozdz.6		1	52
11,12	17 roz.	3	Rozdz.3		3	26	22	44
37	11	36	8-18	28	Rozdz.9		Rozdz.6	
38	17	63	23	28	16	56	7	51
44	Rozdz.18		23	54	16	28	7	58
Rozdz.21	14	34	Rozdz.4		Rozdz.10		List Ap. Pawła	
25,26	Dz. Apostolskie		17	45	31	13	do Efezjan	
25,26	Rozdz.1		17	80	Rozdz.12		Rozdz.1	
25,26	1-3	30	20	52	18,28	40	10	51
25,26	Rozdz.3		Rozdz.5		28	16	19-23	12
25,26	15	30	1-5	64	Rozdz.13		Rozdz.2	
25-27	19-21	31	8	32	13 roz.	4	1,2	26
31	19-21	52	12	28	13 roz.	63	2	28
Rozdz.22	19-21	57	12	31	Rozdz.15		2	58
53	19-21	62	12	51	12-22	30	20	40
Ewan. Św. Jana	21	46	12	54	22,25	31	Rozdz.3	
Rozdz.1	22	44	Rozdz.6		27,28	12	5	40
3	Rozdz.4		16	51	39-50	30	9	55
18	10-12	28	23	51	45	31	10-12	56
Rozdz.3	12	57	Rozdz.7		2 List Ap. Pawła		Rozdz.4	
14-17	13	20	Rozdz.8		do Koryntian		11	40
	Rozdz.10				Rozdz.1		11-15	16

14	13	5,6	31	8	44	1,2	13	7	41
16	40	6	55	9	44	2	13	9,10	31
Rozdz.5		Rozdz.4		9	64	3	13	9	42
1,2	26	1	16	10,14	45	4	30	9,10	46
6	58	1	46	Rozdz.6		10	16	12	41
10	26	1	27	13-20	56	10-12	16	13	12
16	24	7	40	Rozdz.10		14	16	Rozdz.6	
Rozdz.6		Rozdz.5		26,27	31	Rozdz.3		15-17	24
11-18	26	17	42	Rozdz.11		1-9	53	Rozdz.7	
12	26	Rozdz.6		1-3	52	1-18	56	9-17	46
12	30	11	63	6	52	3	23	Rozdz.11	
List Ap. Pawła		11-16	56	6	26	3	27	1	12
do Filipian		12	59	6	27	3	53	3-12	82
Rozdz.2		20	21	8-10	52	3-18	24	8	41
9-11	12	20	31	8-16	52	8	31	18	24
12	46	20	53	35	87	11	47	18	29
Rozdz.3		2 List Ap. Pawła		39	52	13	53	Rozdz.14	
19	61	do Tymoteusza		Rozdz.12		13	58	9	12
20	58	Rozdz.1		1	52	17	40	11	12
Rozdz.4		7	27	3,4	36	1 List Ap. Jana		Rozdz.16	
8	64	7	28	14	42	Rozdz.2		2	12
List Ap. Pawła		18	36	23	45	20,27	40	13	74
do Kolosan		Rozdz.2		26-28	58	Rozdz.3		14	74
Rozdz.1		3	36	Rozdz.13		16	61	16	74
12-17	30	12	47	1-3	96	Rozdz.4		16	22
13	26	15	32	7	42	1	42	16	69
16	55	15	47	17	42	10,11	32	18-20	69
24	36	21	63	19	16	17	58	19	68
Rozdz.2		24-26	28	List Ap. Jakuba		18	92	21	27
3	58	Rozdz.3		Rozdz.1		Rozdz.5		Rozdz.19	
18	12	1-9	23	13	59	19	23	19 roz.	16
Rozdz.3		5	13	26	64	19	28	1-10	14
8	63	12	36	Rozdz.2		3 List Ap. Jana		9	46
14	51	13	16	19	26	w.2	58	10	13
22	12	13	23	25	12	List Ap. Judy		10	14
1 List Ap. Pawła		15-17	3	Rozdz.5		w.6	30	19	74
do Tesaloniczan		15-17	26	1-5	69	9	30	20	74
Rozdz.4		15-17	30	1-6	27	10	12	Rozdz.20	
13	45	15-17	51	1-6	29	11	12	1-3	26
13	87	Rozdz.4		11	36	13	41	1-10	26
Rozdz.5		1	23	1 List Ap. Piotra		25	57	4	46
1-5	23	2,5	28	Rozdz.1		Obj. Ap. Jana		4	12
3	69	3,4	13	12	55	Rozdz.1		6	46
12,13	42	List Ap. Pawła		14,15	63	1	14	7-9	31
21	26	do Tytusa		24,25	54	7	14	11	26
21	42	Rozdz.2		Rozdz.2		16	16	12-15	31
2 List Ap. Pawła		8	27	7,8	24	20	16	Rozdz.21	
do Tesaloniczan		List Ap. Pawła		Rozdz.3		20	42	21 roz.	26
Rozdz.2		do Filemona		19-22	30	Rozdz.2		1-3	46
1-12	24	w.10	92	Rozdz.4		2	13	1-7	56
8	23	List Ap. Pawła		11	13	26	23	1-7	57
10	58	do Żydów		15,16	36	27	23	1-8	51
10	59	Rozdz.1		17	27	Rozdz.3		2	52
11,12	60	2	55	17	46	7	82	3	52
Rozdz.3		6	12	17	83	9	12	6	51
2	26	7	30	Rozdz.5		10	82	8	31
1 List Ap. Pawła		Rozdz.2		8	26	13	47	10	52
do Tymoteusza		14	26	8,9	30	14-18	24	Rozdz.22	
Rozdz.1		Rozdz.3		2 List Ap. Piotra		20	40	22 roz.	26
5	3	11	44	Rozdz.1		21	46	8,9	14
Rozdz.2		12	44	4	46	Rozdz.5		17	51
3-6	28	Rozdz.4		11	31	2	41	***	
3-6	51	1	44	19	46	5	41		
4-6	30	3	44	Rozdz.2		5	42		

staranne studiowanie i korzystanie ze Starego i Nowego Testamentu (skrzydeł), gdyż one objawiają Boskie prawdy, opatrność i stanowią skuteczną pomoc oraz ochronę (2 Moj.19:4; Jer.49:22). Tak więc bezpieczeństwo Jego ludu jest zapewnione Słowem i opatrnościami Pańskimi (Ps.91:4; zobacz komentarze Manny na 17 października).

Ponadto orzeł kryje w sobie pojęcie reprezentowania Jehowy, szczególnie w Jego Słowie, Starym i Nowym Testamencie (5 Moj.32:9-12); reprezentuje też Chrystusa i lud Boży jako ostrowzrocznych oraz Biblię jako Prawdę Mądrości Bożej (Mat.24:28; Łuk. 17:37; Obj. 4:7; 12:14).

Pokarm powinien być atrakcyjny

„A on im rzeki: Gdzie będzie ścierw [padlina, pożywienie], tam się zgromadzą i orły” (Mat.24:28; Łuk. 17:37).

Treścią tej lekcji jest, że w owym dniu, w którym Pan zgromadzi swój lud z czterech wiatrów nieba - z każdej części Kościoła — i pociągnie go tak jak orły są przyciągane przez pokarm dostrzegany z wielką przenikliwością i pożądany z dużym apetytem; i że Pan we właściwym czasie dostarczy odpowiedniego pokarmu, a Jego wierny lud rozpozna go i będzie do niego zgromadzany -gotowy i godny, aby był „wzięty, a drugi zostawiony” (Łuk. 17:34).

Pokarm „teraźniejszej prawdy” (ciało lub padlina wg Mat. 24:28), obecnie dostarczony przez naszego Pana oraz zgromadzenie Jego ludu przez prawdę i do prawdy, dokładnie odpowiadają opisowi tego proroctwa (Łuk. 17: 34-36). Obecne powołanie nie jest powołaniem z jednego młyna do drugiego młyna (młyn przedstawia szkołę teologiczną — patrz Komentarz Bereański) lub z jednego łóżka do drugiego łóżka tej samej wielkości (różne wyznania wiary). Nie jest ono zgromadzeniem przez jednego człowieka lub wielu ludzi, do siebie lub do nich, w nową denominację, lecz zgromadzeniem do Chrystusa, prawdziwego i jedynego Mistrza i Nauczyciela.

Gdzie i kiedy istniało kiedykolwiek przedtem takie powszechne uznanie wszystkich tych, którzy uwierzyli w drogocenną krew Chrystusa i którzy poświęcili się Jemu, za jeden dom wiary, w którym wszyscy są braćmi, a jednym jedynym Prawodawcą Chrystus, bez względu na ludzkie kreda i dogmaty w odniesieniu do innych przedmiotów? Nigdy i nigdzie od czasów apostołskich tego nie było, o ile możemy to osądzić?

Ponadto warto zauważyć, że wielkie zdolności ludzkie, krasomówstwo itd. w znacznej mierze były związane z innymi ruchami, ale nie z owym ruchem gromadzenia do Pana. Tutaj prawda, pokarm duchowy, której dostarcza Jezus jest całą siłą przyciągającą: ludzkie talenty w rozkwicie i oratorstwo mało znalazło miejsca dla popisu. Tego w tym ruchu Pańskim brakowało, lecz jest coś cenniejszego, mian. zgromadzeni i gromadzący schodzą się wspólnie, ponieważ pragną i łakną sprawiedliwości. Znajdują ją w zadowalającej porcji, w jaką sam Jezus ich zaopatruje. I każdy spożywa tyle z niej ile sam jest w stanie przyswoić.

Ci, którzy nie żyją blisko Boga i Jezusa nie mogą znać ani ocenić tej nieograniczonej mocy w jaką Oni obaj zaopatrują na każdy czas potrzeby osoby poświęcone, które proszą w wierze i które pilnie poszukują i rozważają Słowo Boże, Ducha i opatrności, oczekując odpowiedzi na ich modlitwy.

„Izali nie wiesz? izaliś nie słyszał, że Bóg wieczny Pan, który stworzył granice ziemi, nie ustanie, ani się spracuje, i że nie może być dościgniona mądrość jego? Który daje spracowanemu siły, a tego, który nie ma żadnej siły, moc rozmnaża. Młódź [ze świata, która nie poszukuje siły Bożej] ustaje i omdlewa, a młodzieńcy [ci, których główną sprężyną jest napełnienie się wszelką siłą w jaką świat może zaopatrzyć] w młodości upadają: Ale którzy oczekują Pana nabywają nowej siły; podnoszą się piórami jako orły, bieżą [w niezawodnej sile jaką Bóg dostarcza] a nie spracują się [Gal.6:9], chodzą [po ścieżkach sprawiedliwości, wskazywanych przez Boga - Ps.23:3] a nie ustawają” (Iz.40:28-31).

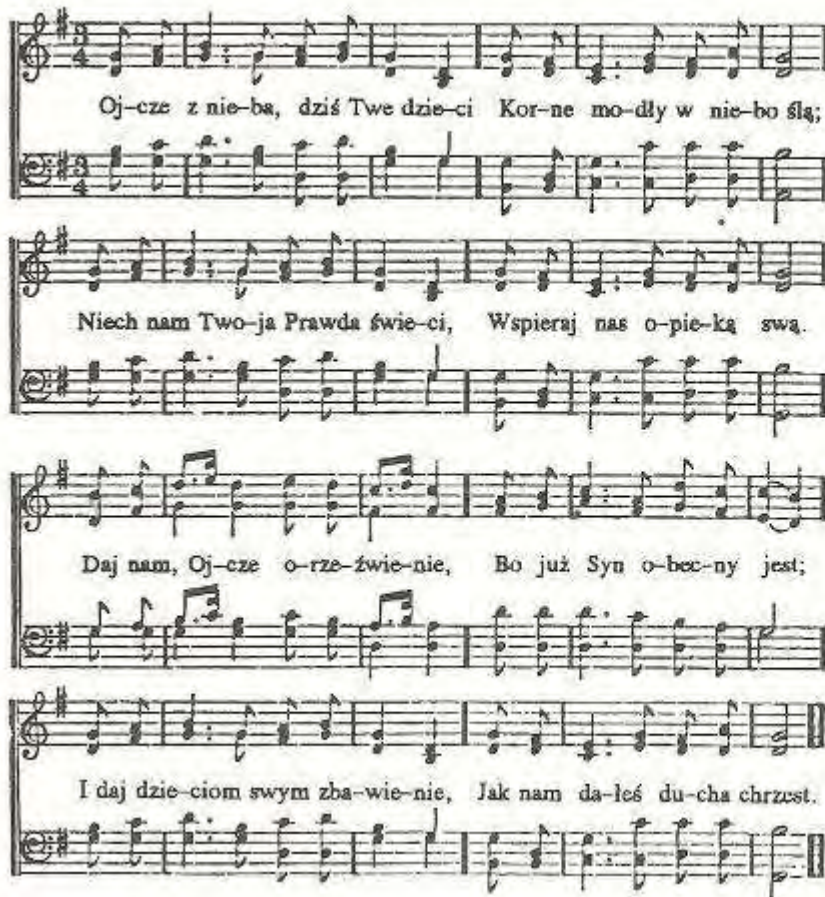
Jakież dziedzictwo jest dla nas przygotowane, dla czekających na Pana, nabywających nowej siły i wznoszących się jak orły! Zalecamy pieśń nr 85 jako hymn towarzyszący godłu. PT '92,2

Alleluja!

Data Pamiątki śmierci Jezusa w 1992 roku

Pamiętkę tę obchodzić będziemy w 1992 roku w dniu 15 kwietnia po godz. 18.⁰⁰. Wiosenne porównanie nastąpi 20 marca o godz.11.10 według czasu jerozolimskiego. Nów najbliższy tego porównania ukaże się 3 kwietnia o godz.7.²³ (również według czasu jerozolimskiego). Tym samym 1 Nisan będzie trwał od 2 kwietnia godz.18.⁰⁰ do 3 kwietnia godz.18.⁰⁰. Natomiast 14 Nisan rozpocznie się trzynastcie dni później, tj. w środę 15 kwietnia o godz.18.⁰⁰, a zakończy 16 kwietnia o godz.18.⁰⁰. Niech Bóg w związku z tym błogosławi wszystkim swój poświęcony lud. Prosimy o szybkie nadsyłanie sprawozdań. Przypomina się, iż sprawozdania należy przysyłać do brata Jerzego Steglińskiego: ul. Jaśminowa 16, 91—488, Łódź.

85 OJCZE Z NIEBA

Oj-cze z nie-ba, dziś Twe dzie-ci Kor-ne mo-dły w nie-bo ślą;

Niech nam Two-ja Prawda świe-ci, Wspieraj nas o-pie-ką swą.

Daj nam, Oj-cze o-rze-źwie-nie, Bo już Syn o-bec-ny jest;

I daj dzie-ciom swym zba-wie-nie, Jak nam da-leś du-cha chrzest.

- 2 Dziś się modlą dzieci Twoje,
Bo ufają w Boski Plan,
Wiedza, że wnet łaski zdroje
Zleje na świat Chrystus Pan.
- 3 Choć ciężkie są cierpienia,
Które znosi dziś Twój lud,
Lecz dostąpię wnet zbawienia
W zmartwychwstania wielki cud.
- 4 A więc udziel, Ojcze siły,
Aby wytrwać w chwili złej;
Pozwól, aby w chwale lśniły
Wiernie sługi sprawy Twej.

MYŚLI ZWIĄZANE Z PAMIĄTKĄ

W zdaniu: „Ojcze! w ręce twoje polecam [deponuję] ducha mego” (Łuk. 23:46) rozpoznajemy ostatnie słowa naszego

Mistrza, wypowiedziane na krzyżu.

W wyrażeniu tym jest szczególna moc, którą być może dostrzega się tylko z jednego punktu widzenia. Porównujemy je z oświadczeniem króla Salomona, iż przy śmierci „wróci się proch do ziemi, jako przedtem był), a duch wróci się do Boga, który go dał” (Kaz. 12:7). Wypowiedź mędrca odnosi się generalnie do śmierci ludzkości. W związku z nią nasuwa się wniosek, że zarówno ciało, jak i iskra życia, która je ożywia, są darem Boga — a ponadto, że dar ten został utracony.

Cała ludzkość umiera. Czy śmierć następuje po tygodniu, miesiącu czy też po stu latach życia, jest ona tylko utratą dozwolenia na pewien tok życia, ducha życia. Ludzkość nie ma wrodzonego prawa do życia, gdyż nasi pierwsi rodzice stracili to prawo przez nieposłuszeństwo w Edenie. Bóg pozwala każdemu dziecku Adama, tak długo jak to jest możliwe, korzystać z iskierki życia, jakie odziedziczyli po swoich rodzicach. Dlatego ludzie słusznie powinni troszczyć się o swoje zdrowie fizyczne, aby życie zachować tak długo jak mogą.

Przywilej życia z chwilą śmierci wraca do Boga. On nie należy do nas. Nie możemy go dla siebie zachować. Pozostaje bezwzględnie w Boskim władaniu. Nie jest *rzeczą*, jest *przywilejem*. Gdyby jakiś człowiek powiedział drugiemu człowiekowi: „Dam ci prawo do uprawiania tej ziemi przez rok”, zrozumielibyśmy, że kiedy rok upłynie ziemia wróci do właściciela. Tak samo jest z przywilejem życia. Żadna ludzka istota nie może zgodnie z prawdą powiedzieć, że ma prawo do życia. Wszystkie aspekty własności były utracone w Edenie przez nieposłuszeństwo pierwszego człowieka, a w chwili śmierci duch życia każdego człowieka wraca do Boga, który go dał.

W wypadku naszego Pana Jezusa było jednakże inaczej. On był „święty, niewinny, niepokalany, odłączony od grzeszników” (Żyd.7:26). Pozwolił na to, by zły ludzie odebrali Mu życie, chociaż mógł je zachować, gdyby tego pragnął. Złożył swoje życie, pozwalając aby Jemu zostało odebrane. A kiedy na krzyżu wyrzekł: „W ręce Twoje polecam ducha mego”, był to jeszcze Jego duch nie utracony przez grzech, i tego ducha polecił trosce swego Ojca.

To pełne ufności oddanie się pod opiekę Ojca wskazu-

je na wiarę naszego Pana w obietnice Boże wzbudzenia Go z umarłych. Nasz Pan w dalszym ciągu ma to prawo do ludzkiego życia. Mimo że jako ludzka istota oddał to życie, zachował jednak prawo do swego ducha jako człowiek. Nowe Stworzenie nie umarło. Jako Nowe Stworzenie On zasnął, lecz jako człowiek umarł. Przez wzgląd na swoje posłuszeństwo woli Boskiej, nawet aż do śmierci, został wzbudzony trzeciego dnia jako istota duchowa. Właśnie to prawo do ludzkiego życia, ostatecznie On da ojcu Adamowi i tym wszystkim z ludzkiej rodziny, którzy je chętnie przyjmą na warunkach postawionych przez Boga.

Widzimy więc, że w oświadczeniu naszego umierającego Pana, „w ręce Twoje polecam ducha mego”, jest szczególne znaczenie. Zwrot „w ręce Twoje” wydaje się przekazywać myśl o zaufaniu Boskiej trosce, ponieważ symbolicznie *ręka* przedstawia moc. Podczas gdy zarówno ręka jak i ramię przedstawiają moc, to jednak ręka szczególnie ma związek z myślą o zręczności, opiece. Bożej mocy, nadzorowaniu i zainteresowaniu. I tak nasz umierający Pan trosce Ojca powierzył swoje życie i wszystkie swoje prawa jako *depozyt*, ażeby we właściwym czasie mógł je zastosować, w harmonii z Boskim prawem, w celu zbawienia ludzkości.

Nasz Pan opuścił niebiańskie mieszkanie, dlatego by wypełnić dzieło odkupienia Adama i jego potomstwa. Jego zamiana natury duchowej na naturę ludzką dokonała się po to, aby umożliwić Mu stanie się ceną Okupu za ludzkość — doskonały człowiek za doskonałego człowieka—w języku greckim *antylutron*, „odpowiednia cena” (1 Kor. 15:21,22, 1 Tym.2:5,6).

JEZUS PRZEDSTAWIŁ SIĘ W TRZYDZIESTYM ROKU ŻYCIA

W wieku trzydziestu lat Jezus przedstawił się przy Jordanie, aby zostać ceną Okupową za całą ludzkość. On nie ustawał w dostarczaniu tej ceny i kładzeniu swego życia, które we właściwym dla Ojca czasie miało być oddane jako odpowiednia cena za Adama i jego potomstwo. Dzieło kładzenia swego życia, oddawania go, ofiarowania go, pozwalania na odebranie go Jemu, zakończyło się wtedy, gdy na krzyżu zawołał „Wykonało się!”

Nic więcej nie było wymagane niż to, co zostało położone na Kalwarii — okup, odpowiednia cena za Adama. Nie została ona jednak natychmiast wykorzystana dla załatwienia rachunku Adama, tak by Adam i jego potomstwo już w owym czasie skierowali się do Pana Jezusa. Przeciwnie, cena, złożona jedynie jako depozyt, na ręce Boskiej sprawiedliwości, stanowiła zasługę naszego Pana Jezusa, którą On mógłby zastosować później zgodnie z Boskim Planem. Gdy był jeszcze na ziemi, nasz Pan nie mógł zrobić użytku z ceny okupu. Musiał wstąpić na wysokość, aby tam ukazać się przed obliczem Boga, zanim Jego uczniowie mogli być doprowadzeni do jedności duchowej z Ojcem.

Dziesięć dni po wniebowstąpieniu naszego Pana,

Duch Święty był wylany na uczniów, którzy według Jego instrukcji zebrali się w górnej sali. Wylanie wówczas na nich Ducha Świętego stanowiło dowód, że zostali przyjęci przez Ojca dzięki zasłudze, którą On zdeponował w rękach Ojca, kiedy na krzyżu zawołał „w ręce Twoje polecam ducha mego” - swoje życie oraz wszystkie związane z nim prawa życiowe.

Zasługa naszego Pana była przypisana Jego uczniom, ale nie po to, by mogli poświęcić ziemskie życie, ponieważ zasługa będzie zastosowana wobec całej ludzkości — „jako okup za wszystkich, co jest świadectwem czasów Jego”. W wieku Ewangelii, wszyscy którzy stali się naśladowcami Jezusa przy poświęceniu wyrzekli się swego udziału w błogosławieństwach Restytucji, jakie otrzyma ludzkość podczas pańskiego drugiego adwentu. A było tak dlatego, aby oni mogli mieć udział ze swoim Odkupicielem w o wiele większym błogosławieństwie: chwale, zaszczycie i nieśmiertelności - w Boskiej naturze.

Gdy już wszyscy z klasy Kościoła będą wyniesieni do chwały ze swoim Panem, wówczas będzie to ten czas właściwy dla naszego Odkupiciela do przekazania w ręce Bożej Sprawiedliwości zasługi swojej śmierci (złożonej na Kalwarii w rękach Ojca jako depozyt). Kiedy przy końcu tego wieku Ewangelii cena okupu formalnie będzie dostarczona Sprawiedliwości, wtedy nie będzie już ona dłużej depozytem pozostającym w gestii naszego Pana, ale zostanie wymieniona jako równowartość za Adama i jego potomstwo, ludzkość, która natychmiast będzie przekazana przez Ojca Synowi, aby dzieło Tysiącletniego Królestwa mogło się rozpocząć. Cena okupu jest przeznaczona na dostarczenie Adamowi i jego rodzajowi ziemskiego życia, ziemskich praw i zaszczytów utraconych w Edenie wskutek nieposłuszeństwa. Kiedy dzieło Królestwa się rozpocznie, wszystkie rodzaje ziemi zostaną podporządkowane Odkupicielowi w tym celu, aby On mógł wydzwignąć je z grzechu i warunków śmierci do tego wszystkiego co zostało stracone w Adamie i odzyskane przez śmierć naszego Pana.

„JEDZENIE CIAŁA” SYNA CZŁOWIECZEGO
Co nasz Pan myślał, gdy powiedział, że aby stać się Jego uczniami musimy „jeść ciało Syna Człowieczego”? To wyrażenie jest jednym z „niejasnych wypowiedzi” naszego Pana. „To wszystko mówił Jezus w podobieństwach do ludu, a bez podobieństwa nie mówił do nich” (Mat. 13:34; Ps.78:2). Żydzi pytali się „Jakoż ten może nam dać ciało swoje ku jedzeniu?” Dalej czytamy, że gdy wypowiedział te słowa, niektórzy z Jego naśladowców odeszli od Niego i więcej z Nim nie chodzili. Powiadali oni: „Twardaś to jest mowa, któż jej słuchać może?” (Jana 6:52-60). Wielu też dzisiaj jest takich, którzy nie oceniają tej wypowiedzi naszego Pana. Powtarzają te słowa nie rozumiejąc ich szczególnego znaczenia.

Słowa te mają jednak wielką moc i znaczenie, gdy czytamy je w świetle innych jeszcze wersatów Pisma

Świętego świadczących o nich. Ciało Jezusa przedstawiało Jego ludzką naturę. Pierwotnie Jego natura była niebiańska, duchowa. Ten stan On opuścił i stał się ciałem dla naszego dobra. Dlaczego musiał On dla nas stać się ciałem? Dlatego, że ojciec Adam był istotą cielesną i sprowadził na siebie potępienie z powodu jednego aktu nieposłuszeństwa. Adam, legalnie pozbawiony prawa do życia, nie mógł swoim dzieciom dać tego, co sam stracił. Jego potomstwo dziedzicznie obciążone stawało się również moralnie i fizycznie skażone. Dlatego cały świat umiera.

Pan Jezus mówił o sobie jako o Chlebie, który z nieba zstąpił i o tym, że kto ten Chleb spożywa będzie żył na wieki (Jana 6:51). Czym jest „jedzenie ciała Syna Człowieczego”? Odpowiadamy, że Pan Jezus aby nas wykupić od śmierci, poniósł śmierć. Pozwolił, aby Jego życie zostało Mu odebrane. Chociaż mógł do tego nie dopuścić, nie uczynił tego. Było to Boskim zarządzeniem, a On był posłuszny woli Ojcowskiej. Celem owego zarządzenia było, by Adam i jego potomstwo mogło być wybawione spod wyroku śmierci, powrócić do harmonii z Bogiem i otrzymać życie wieczne.

Nie tylko rzeczą konieczną było, żeby Jezus oddał swoje życie jako cenę okupu za świat, lecz również rzeczą konieczną było, aby każdy, kto chciałby korzystać z tej ofiary, chętnie i ze zrozumieniem ją przyjął. To samo odnosi się do spożywania pokarmu naturalnego. Nikt z nas nie jest zmuszany do jedzenia, my jemy by podtrzymać życie. Gdy ludzie dochodzą do zrozumienia, że umierają, mówią wówczas: O, gdybyśmy mieli jakiś pokarm, który by przewyciężył zniszczenie naszego organizmu i zachował nas przy życiu, przynosząc ulgę w tych niepomyślnych warunkach.

Ojciec Niebiański zdecydował, że Jezus stanie się Barankiem Bożym, Barankiem Wielkanocnym, a wszyscy, którzy tego Baranka będą spożywali - oceniali zasługę Jego ofiary - dostaną życie wieczne i odzyskają doskonałość, którą utracił Adam przez nieposłuszeństwo i grzech. Poświęcony lud Boży został zaproszony, aby to życie miał w tym obecnym czasie — i zyskiwał je przez próbne przypisywanie zasługi swego Zbawiciela przez wiarę w Niego, tj. Tego, który jest „Chlebem żywota”. To ciało, tego Baranka, ten Chleb z nieba oni teraz oceniają. Każdy wierzący zdaje sobie sprawę, że urodził się grzesznikiem i że Chrystus umarł za jego potępienie w Adamie. Mając taką wiarę przyjmuje swój udział w tej Ofierze, którą Bóg dostarczył w Jezusie; wierzy on, że Bóg przygotował ją dla niego.

PICIE JEGO KRWI

Gdy takie osoby zrobiły ten pierwszy krok, zostały zaproszone do podjęcia następnego kroku: picia jego krwi (Jana 6:53-56). Do takich Bóg powiedział: Skoro wy tak wierzycie i w ten sposób jecie ciało Jezusa - w swoich sercach i umysłach - wypada, żebyście wasze wole zupełnie oddali Bogu, wyrzekli się niedoskonałego ciała i wszystkich rzeczy związanych z ciałem, wzięli

swój krzyż, naśladowali Jezusa i postępowali tak jak On postępował. Takie stanowisko jest możliwe do przyjęcia przez Boga, ponieważ Chrystus pozostawił nam wzór tego jak powinniśmy postępować Jego śladami (1 Piotra 2:20-24).

Czy jest szczególna nagroda za podjęcie drugiego kroku („picia Jego krwi”)? Czy jest cokolwiek lepsze, wyższe, co możnaby zyskać? Tak. Jeśli rzeczywiście jesteś martwy w poświęceniu, pozwalając aby twoje ciało pograżyło się w śmierci jak to On uczynił, będziesz też z Nim żył. W zmartwychwstaniu otrzymasz wyższe stanowisko (w niebie lub na ziemi, odpowiednie dla czasu twojego powołania) niż ogół ludzkości. To wszystko otrzymujemy przez (!) „jedzenie Jego ciała” i (2) „picie Jego krwi”. Na tę chwalebą ofertę Pana odpowiedzieliśmy: Z radością przyjmujemy propozycję chodzenia śladami Jezusa. Ta oferta jest otwarta w obecnym życiu, zanim ludzkość zmartwychwstanie.

Bóg posłał swego Syna, aby był Odkupicielem człowieka. Jezus umarł i w ten sposób cena zbawienia została złożona. Ktokolwiek ze świata przyjmie swoją część tego odkupienia (gdy Przymierze Nowe zostanie zapieczętowane i otwarte) będzie tym samym coraz bardziej żywy i ostatecznie uzyska rzeczywistość sprawiedliwości w doskonałości życia ludzkiego. Kiedy ludzkość dowie się o tym i to zrozumie - gdy Królestwo zostanie zaprowadzone — wszyscy mający dobre serca powiedzą: „Jeśli Bóg dostarczył tę Ofiarę za grzeszników, będę się rozkoszował moim udziałem i z zadowoleniem stanę się Jego częścią. Będę się radował spożywając Chleb z nieba i korzystał ze sposobności, które Bóg przygotował. Będę miał z nich pożytek i w ten sposób powrócę do pierwotnego stanu — będę doskonałą ludzką istotą nadającą się do życia wiecznego w doskonałym świecie.

Tak więc spożywając ten Chleb, cały świat dozna Restytucji - doskonałego życia na doskonałej ziemi. Tysiąc lat jest przeznaczonych na jedzenie tego Chleba przez świat - rezultatem będzie jego Restytucja - powrót do pierwotnego stanu. A przy końcu Restytucji ludzkość uzyska doskonałość zarówno fizyczną, jak i charakteru, które dowiodą godności życia. Z drugiej strony niektórzy osiągną tylko doskonałość fizyczną, pozostając grzesznymi w sercu. Ci ostatni zbuntują się w próbie Małego Okresu i całkowicie stracą życie. Mimo to każdy członek rodzaju ludzkiego ma obietnicę równej szansy zyskania życia wiecznego.

Różnica między Kościołem i światem w odniesieniu do spożywania Chleba (ciała) polega na tym, iż świat spożywając będzie *rzeczywiście* osiągał doskonałe ludzkie życie, podczas gdy Kościół spożywając ów Chleb wiarą osiągał to życie *poczytalnie*. Oddajemy nasze życie z Jezusem, abyśmy mogli wraz z Nim ostatecznie zyskać większe błogosławieństwa i przywileje.

Podczas Pamiątki przez uczestniczenie w emblematkach (1 Kor. 11:26; Mat.26:26-28) symbolizujemy śmierć Chrystusa i naszą wiarę przyswajając Jego do-

skonałą ludzką sprawiedliwość wraz z prawem do życia i prawami życiowymi, związanymi z tą sprawiedliwością. — jednym słowem, dostarczającymi nam przypisanej ludzkiej doskonałości przez tymczasowe usprawiedliwienie. Ponadto pamiętajmy, że my również mamy przywilej poświęcania się (Mat. 16:24) i łączenia się z Panem (lecz niejako członkowie ofiary za grzech sprawowanej przez podkapłanów) oraz pozostałymi poświęconymi członkami domowników wiary, którzy w tym życiu zrezygnowali ze swoich perspektyw i ambicji.

Bądźmy szczególnie uważnymi w wywiązywaniu się z rzeczywistości symbolizowanej przez Pamiątkę. Dla-

tego zbadajmy samych siebie przed spożyciem chleba i piciem z kielicha. Wszyscy przeczytajmy starannie rozdział na temat Wielkanocy w tomie szóstym pt. Nowe Stworzenie (F, str.565-598), aby stanowiło ono cenną pomoc w naszych Pamiątkowych przygotowaniach. Niech Bóg błogosławi naszą Pamiątkę.

Zbór w Chester Springs, Pa., zgromadzi się w kaplicy Domu Biblijnego 15 kwietnia o godz.20.⁰⁰, na lokalnym nabożeństwie. Serdecznie zapraszamy wszystkich poświęconych, którzy zechcieliby uczestniczyć z nami.

PT'91,18

PYTANIA BIBLIJNE

ODPUSZCZENIE WSZYSTKICH GRZECHÓW

P „Jeśli byśmy wyznali grzechy nasze, wierny jest Bóg i sprawiedliwy, aby nam odpuścił grzechy, i oczyścił nas od wszelkiej nieprawości” (! Jana 1:9). Jak należy rozumieć słowo „wszelkiej”?

O Z wyjątkiem grzechu przeciwko Duchowi Świętemu (Mat. 12:31,32), każdy inny grzech popełniony przez synów ludzkich zostanie odpuszczony, bądź to w obecnym wieku, bądź w wieku przyszłym. Duch Święty oznacza w tym wypadku światło - wiedzę odnośnie Bożego celu. Każdy, kto rozmyślnie i ze zrozumieniem grzeszyć będzie przeciwko Jezusowi, winny będzie bluźnierstwa przeciwko Duchowi Świętemu. Lecz jeśli wypowiada bluźnierstwa przeciwko imieniu Jezus, ulegając w jakiś sposób zwiedzeniu, wtedy grzech taki nie jest bluźnierstwem przeciwko Duchowi Świętemu i może być odpuszczony. W przypadku Kościoła, takie wybacalne grzechy były odpuszczane dzięki wstawiennictwu Orędownika, który w jego imieniu pojawiał się na niebiańskim sądzie przywracając go do Ojcowskiej łaski, chyba, że popełniono grzech przeciwko pełnemu światłu i wiedzy. W takim wypadku następowało natychmiastowe usunięcie spod Jego wstawiennictwa.

Może także zaistnieć grzech częściowo rozmyślny -grzech, do którego przyczyniły się zarówno przesady, jak i słabości oraz pewna doza samowoli. Jeśli ktoś zapyta, jak to możliwe, odpowiadamy, że między odpuszczeniem moralnej dwulicowości a odpuszczeniem

grzechu jest pewna różnica. Na przykład, gdy dziecko popełnia jakieś uchybienie, rodzice mówią, „Ukarzę cię za to, co zrobiłeś”. W takim wypadku karanie może przyjąć dwojaką formę - kary cielesnej, bądź inną formę wyrażającą niezadowolenie rodziców.

Dla niektórych dzieci, druga forma kary — brak porozumienia pomiędzy dzieckiem i rodzicami - może się okazać nie do zniesienia. Wtedy rodzic mógłby powiedzieć: Skoro mówisz, że jest ci przykro i że nigdy tego już nie zrobisz, odpuszczam ci. Powiedziałem jednak, że z nieposłuszeństwem wiąże się kara. Zastosuję, moim zdaniem, najłżejszą z możliwych kar, ale jakąś karę musisz ponieść. I to, co wydaje się właściwe w przypadku cielesnego, ziemskiego rodzica, można uznać za właściwe w przypadku Niebiańskiego Ojca.

W przypadku Proroka Dawida - popełnił on dwa poważne, godne ubolewania grzechy, jeden związany z Uriaszem i jego żoną, a drugi w związku ze śmiercią Uriasza. Pamiętamy z jaką wytrwałością Dawid odwoływał się do Pana i chociaż Pan okazał odpuszczenie, jednak Dawid musiał ponieść pewną karę. Niektóre zarysy owej kary zostały przepowiedziane przez Boga, np., że z jego domu nie odstąpi miecz ani różne buntury oraz że nastąpi i to, iż umrze dziecko Dawida (2 Sam. 12:10-22).

Innym razem szatan sprowokował Dawida, aby policzył Izraela, co sprzeciwiało się zarządzeniu Pańskiemu. Bóg nie był zadowolony i poraził Izraelitów. I znów Dawid pokutował i żarliwie się modlił o odpuszczenie. Bóg przedstawił mu trzy rzeczy, a jedną z nich Dawid musiał wybrać jako karę za swój grzech. „Tak mówi Pan ... obierz sobie ... Albo przez trzy lata głód, albo

żebyś przez trzy miesiące ginął od nieprzyjaciół twych ... albo żeby przez trzy dni miecz Pański i mór był w ziemi, a Anioł Pański, żeby niszczył wszystkie granice Izraelskie” (1 Kron.21:10-14). Zdając sobie sprawę ze swych słabości, Dawid w pokorze odmówił dokonania jakiegokolwiek wyboru. Przez trzy dni Izrael cierpiał z powodu morowego powietrza i 70 000 ludzi zginęło. Zanim jednak kara dosięgła Dawida, otrzymał on

Pańskie odpuśczenie za swój grzech.

Podobnie jest z grzechami ludu Pańskiego. Jeśli spowodowane są one mniejszą lub większą niewiedzą, wtedy kara jest proporcjonalna do miary samowoli. My i cały rodzaj ludzki jesteśmy wystawieni na pokusy. Chrystus umarł za grzech człowieka, z którego darmo uwalnia całą ludzką rodzinę — swój lud teraz a świat w dniu jego próby. BS'89,30

GENERALNA KONWENCJA

organizowana przez

Świecki Ruch Misyjny „EPIFANIA”

Piątek, Sobota, Niedziela
1, 2, 3 Maja 1992 r.

P O Z N A Ń

DOM MODLITWY

ul. Dziewińska 40

Z udziałem brata Gilberta Hermetza (Francja)

Piątek, 1 Maja

„Syn człowieczy nie przyszedł, aby mu służono,
ale aby służył” — Mat.20:28.

9.⁰⁰ – 9.¹⁵ Nabożeństwo. Poranne Augustyn Bochniak
9.¹⁵ – 9.³⁰ Powitanie.....Henryk Mintura
9.³⁰ – 11.³⁰ Wykład.....Gilbert Hermetz
12.⁰⁰ – 13.⁰⁰ Wykład.....Jerzy Szpunar
13.³⁰ – 14.³⁰ Wykład.....Eliasz Grodziński
15.⁰⁰ – 16.⁰⁰ Wykład.....Stanisław Piętka

Sobota, 2 Maja

„ Wszyscy, którzy chcą pobożnie żyć
w Chrystusie Jezusie, prześladowani będą”
— 2 Tym.3:12.

8.⁰⁰ - 9.³⁰ Zebr. ŚwiadectwJan Ozimek
10.⁰⁰-12.⁰⁰ Wykład.....Gilbert Hermetz
12.³⁰-13.³⁰ Wykład.....Piotr Woźnicki
14.⁰⁰-15.³⁰ **Symposium:**

1. Żniwo Wieku Żydowskiego	Henryk Bacik
2. Żniwo Wieku Ewangelii	Jarosław Szul
3. Żniwo Wieku Tysiąclecia	Leszek Szpunar

Niedziela, 3 Maja

„Doskonałym należy twardy pokarm, to jest tym,
którzy przez przyzwyczajenie mają zmysły
wyćwiczone ku rozeznaniu dobrego i złego”
- Żyd. 5:14.

9.⁰⁰ - 10.⁰⁰ Wykład..... Jan Machnio
10.³⁰ -11.³⁰ Wykład..... Feliks Kucharz
12.⁰⁰ - 14.⁰⁰ Wykład..... Gilbert Hermetz
14.³⁰ - 15.⁰⁰ Zakończenie — uczta miłości

TERAŹNIEJSZA PRAWDA I ZWIASTUN CHRYSZTUSOWEJ EPIKANII

Niezależny Dwumiesięcznik Religijny
Wydawany przez Świecki Ruch Misyjny „Epifania”

CZASOPISMO wolna od wpływu jakichkolwiek wyznań, partii, organizacji i wierzeń ludzkich, związane jest z Bogiem w takim stopniu, w jakim rozumie Jego Słowo. Jest ono wydawane w obronie Prawdy paruzyjnej, udzielanej przez Pana za pośrednictwem „onego Sługi”, jako podstawy wszelkiego

dalszego rozwoju Prawdy, w obronie zarządzeń, statutu i testamentu również danych przez Pana za pośrednictwem „onego Sługi” i w celu przedstawiania oraz bronięcia rozwijającej się Prawdy epifaniczno-bazylejskiej, będącej pokarmem na czasie dla ludu Pana, zgodnie z Jego wolą.

Wszelkie wpłaty na wydawnictwo prosimy dokonywać na rachunek bieżący: Świecki Ruch Misyjny „Epifania”, Zarząd Główny, I Oddział Miejski PKO w Poznaniu, Nr konta **63513 - 58391 - 136**.

Teraźniejsza Prawda będzie również wysyłana bezpłatnie tym członkom Ruchu, którzy o to poproszą.